

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. II.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 1. Juni 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads
10 Øre.

Fra Hytterne.

Af
Aurelie N.

»Og langsomt og eftertænksomt gentog han for sig selv: Frihedens, Fremskridtets, Humanitetens Aarhundrede.«

Henrik Pontoppidan.

aaledes afsluttede Forfatteren en Fortælling i sin Bog, der bærer samme Navn som denne Artikel. En tilsyneladende lille Fortælling var det, »Vandrerens« hed den. —

En kortvarig Stemning af Sorg fremkaldte den sikkert hos enkelte af Læserne, en ubestemmelig Følelse af Harme maaske, over, at saadanne Forhold kunde existere, som denne rørende, oprørende Fortælling beskrev, men de fleste lagde vist Bogen hen uden at tænke, at den lille Skildring, der er fremspiret og fremvoxet af de humaneste Følelser, at den i sig rummer en hel Verden, en ussel, stakkels, forpint Menneskeflok, et Raab om Hjælp til alle bedrestillede, et Fingerpeg til ethvert tænkende, blot nogenlunde formaaende Menneske, en Bøn til alle, om ikke at vende Blikket bort fra disse Stakler. Mange blandt Læserne, Størstedelen maaske, hørte vist Hovedstad og Smaabyerne til, og sparsomt fik disse Smaafortællinger Adgang til de Hjem, der havde de rette Forudsætninger til at forstaa og virke for at afhjælpe, hvad »Fra Hytterne« har fortalt om, og hvad der i Virkeligheden ogsaa er saadan alvorlig Trang til at faa afhjulpet.

Til alle Eder, som ikke forstod det, som ikke tænkte Tanken ud selv, fordi I ikke kendte Forholdene

derude om paa Landet i Markers, Mosers og Enges Hytter, til alle Eder er dette henvendt, for at I bedre skal forstaa og saa afhjælpe, hver enkelt af Eder, om saa blot med den ringeste Skærv. Mærk vel, naar jeg taler om Hytternes Beboere, mener jeg dermed ikke Bønderne, men dem af Folket, som er i Bønders, Herremænds, Godsejeres eller Fabrikejeres Tjeneste, disse Mænd og Kvinder, gamle og unge, der med samt deres Børn arbejde saa møjsommeligen Dag ud og Dag ind, Vinter og Sommer, paa de utroligste, paa de mest mangeartede Maader, for at erhverve sig til den Bid, som de putte i Munden, dem, for hvem Fattiggaard er Straf, fordi de maaske have kendt bedre Dage, eller fordi de endnu have Æresfølelse tilbage.

Sparsomt er ogsaa Fattighjælpen herude fordelt, og langt vanskeligere, end saa mange tænker, er den at erholde. Naar disse Folk blot kan arbejde, selv om Arbejdslønnen kun beløber sig til et Par Kroner om Ugen, kan »Fattighjælp«, altsaa Hjælp udenfor Fattiggaardens Territorium, næsten ikke opdrives, selv om Familien er stor, ja næppe nok, naar Familiens Forsørger er en Drukkenbolt, for hvis Skyld hele den øvrige Familie maa lide.

Det er om dem, jeg taler, disse Mennesker, der, syge og opslidte af Dagens Stræv, ligge der hængte uden Hjælp, for Lud og koldt Vand, i deres ofte usle Hytter, fordi de høre ikke til »det Sogn« og ikke til »det Sogn«, og det Sogn, som de høre til, har saa mange og har hverken Tid eller Midler til at hjælpe.

I, som hovedrystende siger: »Sligt existerer ikke,« eller I, som ikke kende dertil: Vid, at der findes skjult derude paa Landet, fjærnt fra Eders hyggelige, lune Hjemliv, hundreder af saadanne Forhold! Det